

PŘÍLIŠ HLUČNÁ SAMOTA

Sebrané spisy Bohumila Hrabala sv. 9 ss. 30-32, 35-37. Praha 1994

A pracoval jsem neustále v roji a mračnu masařek, ty děsné mouchy, které s sebou přivezli řezníci z jatek, a oblaka masařek vířila šíleným bzukotem a vrážela mi do tváře jak krupobitím. A když jsem pil čtvrtý džbán piva, zjevil se mi vedle mého presu líbezný mladík a já jsem hned poznal, že to není nikdo jiný než sám Ježíš. A vedle něj pak stal stařec s pomačkaným obličejem a já jsem hned shledal, že to nikdo nemůže být jiný než sám Lao-c'. A tak tam oba stáli, abych mohl porovnat starého pána a mladého muže, tak tam oba stáli a tisíce masařek a kobaltových much tisíce křivkami poletovaly jako šílené sem a tam a kovový zvuk jejich křídel a těl vyšíval do vzduchu sklepení veliký živý obraz sestavený z neustále se pohybujících křivek, cákanců zrovna tak, jak litím barev sestavoval svoje gigantické obrazy Jackson Pollock, A já jsem se nedivil těm dvěma postavám, protože moji dědkové a pradědci z pití kořalky mívali také vidění, zjevovaly se jim bytosti z pohádek, dědek potkával na vandru rusalky a vodníky, praděd, ten zase věřil na bytosti, které se mu zjevovaly na humnech litovelského pivovaru, fojrmány a skřítky a víly, a já, protože jsem byl vzdělaný proti své vůli, tak když jsem usínal pod nebesy své dvaceti-metrákové postele, tak na fošnách se mi zjevoval Schelling a Hegel, kteří se narodili jednoho a toho samého roku, jednou mi přijel k mé posteli na koni sám Erasmus Rotterdamský a ptal se mne na cestu k moři. Tak jsem se nedivil, když dneska mi přišli do sklepa dva muži, které jsem měl rád, a jak tak stáli vedle sebe, poprvé jsem si uvědomil, že je hrozně důležité k poznání jejich myšlení, jak je který stár. A zatímco mouchy zvedaly své šílené tance a bzukot a já jsem měl od vlhké krve promáčenou pracovní blůzu, tiskl jsem střídavě zelený a červený knoflík a viděl jsem, jak Ježíš jde neustále do kopce, zatímco Lao-c' už stojí na vrcholku, viděl jsem rozhorleného mladého muže, který chce změnit svět, zatímco starý pán se rezignovaně, rozhlížel a návratem k počátku si podšíval svoji věčnost. Viděl jsem, jak Ježíš zaklíná modlitbou skutečnost, která směřuje k zázraku, zatímco Lao-c' Velkou Cestou sleduje zákony přírodní a jedině tak dospívá k učené nevědomosti. A nakládal jsem plnými krvavými náručemi červený mokrý papír, obličej jsem měl plný skvrn od krve, a když jsem tisknul zelený knoflík, stěna mého lisu presovala i s tím strašlivým papírem i ty mouchy, které se nedovedly odtrhnout od zbytku masa, masařky, které, jak zešilely tou vůní masa, říjely a pojímaly se a pak s ještě větší vášnivostí v trhavých piruetách vytvářely kolem koryta plného papíru hustá křoviska pomatenosti, tak jako v atomu víří neutrony a protony. Pil jsem ze džbánu pivo a nespouštěl jsem oči z mladého Ježíše, kterak je pln rozhorlenosti pořád uprostřed skupiny mladých mužů a krásných slečen, zatímco Lao-c' docela osamocený si hledá důstojný hrob. A když lis zpresoval až do poslední fáze krvavý papír tak, až z něj se ronily a stříkaly krůpěje krve slisované i s masařkami, viděl jsem dál Ježíše pořád plného líbezné extáze, zatímco Lao-c' v hluboké melancholii opíral se o hranu mého koryta s pohrdáním a nezájmem, viděl jsem pak Ježíše, jak plný víry dává příkazy a hora se přenáší o kousek dál, zatímco Lao-c' přikrýval můj sklep sítí upletenou z nepolapitelného intelektu, viděl jsem Ježíše jako optimistickou spirálu, Lao-c'e jako bezvýchodnou kružnici, Ježíše plného konfliktních a dramatických situací, zatímco Lao-c' v lichém zadumání uvažoval o neřešitelnosti morální situace protikladů. A na červený knoflík stěna presu zmáčená krví se vracela nazpátek a já jsem do volného prostoru koryta dál a dál házel oběma rukama zakrvácené škatule a krabice a obaly provlhlé krví a výpary masa, našel jsem ještě sílu, abych nalistoval v knize od Friedricha Nietzscheho stránky o tom, jak s Richardem Wagnerem uzavřeli hvězdné přátelství, abych tu knihu pak ponořil do koryta jako dítě do vaničky a potom rychle oběma rukama odháněl od tváře roje modrých a zelených much, které mne bičovaly do tváře jako větvičky smutečních vrb ve vichřici.

...

Zvedl jsem se z podlahy, tak jako polekání se zvedli vojáci, když do povětří vyletěla deska hrobu, z kterého pak vyšel Kristus, zvedl jsem se, oprašoval jsem si kolena a pracoval jsem dál, už jsem neměl tu jistotu jako dřív, ale masařky zesílily teď všechny svoje síly a zvuky, šířily snad z toho, že jsem už jím skoro sbalil všechny ten krvavý papír, pomátly se snad

průvanem, který vzniknul tím, že jsem podkopal hromadu zapasovanou špičkou a vrcholkem až do dvora, vytvářely teď kolem mne a mých rukou a papíru v korytě lisu husté křovisko, tak husté jako keře maliní, jak pruty ostružin, že jsem měl pocit, když jsem je odháněl rukama, že bojuji s ocelovými dráty a dlouhými šponami. A tak jsem zmáčený krvavým potem pracoval a celou tu dobu, co ve sklepě byly cikánky, Ježíš s Lao-c'em stáli u koryta mého hydraulického lisu, aby teď, kdy jsem byl zase sám a opuštěností byl zaháknutý jen do mechanismu práce a neustále obtékán a bičován provazy masařek, viděl jsem, jak Ježíš je tenisový šampión, který právě vyhrál Wimbledon, zatímco Lao-c' docela zbědovaný podobal se obchodníkovi, který při bohatých zásobách vypadá, jako by nic neměl, viděl jsem krvavou tělesnost všech Ježíšových šifer a symbolů, zatímco Lao-c' stál v rubáši a ukazoval na fošnu neotesaného dřeva, viděl jsem, jak Ježíš je plejboj, zatímco Lao-c' je žlázami opuštěný starý mládenec, viděl jsem, jak Ježíš zdvihá imperativně ruku a mocným gestem zatracuje své nepřátele, zatímco Lao-c' rezignovaně spouští ruce jako přeražené perutě, vidím, jak Ježíš je . romantik, zatímco Lao-c' je klasik, Ježíš jako příliv, Lao-c' jako odliv, Ježíš jako jaro, Lao-c' jako zima. Ježíš jako účinná láska k bližnímu, Lao-c' jako vrchol prázdnoty, Ježíš jako progressus ad futurum, Lao-c' jako regressus ad originem... A tisknul jsem střídavě zelené a červené knoflíky a poslední náručí jsem odhodil odporný krvavý papír, který mí přivezli řezníci a zavalili mi celý sklep, ale současně mi přivedli za ruku Ježíše a Lao-c'e. Tak jsem do posledního balíku uložil Metafyziku mravů od Immanuela Kanta, a všechny skoro masařky se pomátly natolik, že všechny usedly do krvavých zbytků a sály zaschlou a schnoucí krev s takovou lačností, že ani nezpозorovaly, že boční stěna je tiskne a pak presuje a rozmazává do mázder a krůpějí. Když jsem spoutal a dráty převázal tu slisovanou krychli hnusu a odvážel jsem balík k těm patnácti ostatním, odvážel jsem s sebou i celý zbylý roj zešilevších much, každý balík byl posetý masařkami, na každé krůpěji vypresované z balíku svítila v černavé červení zelená nebo kovově modrá moucha, jako by každý ten balík byla ohromná hovězí kýta visící na háku ve venkovském řeznictví za horkého letního poledne. A když jsem zvedl oči, viděl jsem, že Ježíš a Lao-c' odešli po bílých vápnem natřených schodech, tak jako ta tyrkysová a atlasově červená sukně mých cikánek, a džbán byl prázdný, ...

MOŘSKÁ PANNA

In: Krasosmutnění. In: Sebrané spisy Bohumila Hrabala sv. 10 ss. 9-17. Praha 1994

ZE ŠKOLY JSEM VYBĚHL rovnou na náplavku, kde stály šify s pískem, čluny, ze kterých po prkně a na kolečku vyvážel z břicha lodí písař písek. Písaři byli vždycky do půl těla opálení, ne tak jak se opalují naháči na plovárně, ale tak nějak jinak, při práci. Byli opálení jako nějaká reklama na opalovací krém. Jeden ten písař mi učaroval už dávno. Na prsou i rukou měl vytetované mořské panny, kotvy, plachetní lodě. Jedna ta vytetovaná plachetka se mi tak líbila, že jsem si přál mít ji vytetovanou na prsou taky. Už dopředu jsem cítil, jak na mých prsou se vzdouvá ta lodička. Dodal jsem si dneska odvalu a povídám: Taková lodička, jakou máte vy, ta je nesmytelná, na celý život?

Písař se posadil na prkno, vytáhl cigaretu, zapálil si ji, a jak vdechoval a vydechoval, ta plachetka se vzdouvala a klesala, jako by plula na vlnách.

Tobě se líbí? optal se.

A jak, povídám.

A ty bys ji chtěl mít?

A jak, povídám, jenomže kolik taková lodička stojí?

Lahvičku rumu a vytetovali mi ji v Hamburku, řekl písař a ukázal na zlatý nápis na mé námořnické čepici.

To bych musel jet až do Hamburku? povídám zklamán.

Ale kde, zasmál se písař, tuhle kotvu a tohle probodené srdce mi vytetoval Lojza, kterej sedává támhle v hospodě Pod Mostem. Za velkou štamprli rumu.

To by mi ji vytetoval taky? zvedl jsem oči.

Za dvě veliký štamprlata, opravil se písař a dokouřil, tak nějak tím cigaretovým kouřem nabral sílu.

To vám to kouření tak chutná? povídám.

Lepší jedna cigareta než dobrej voběd, pravil a chopil se pevně oběma rukama prkna, které vedlo z břicha lodi na hromadu písku na břehu, vyhodil nohy a zvolna dělal stojku, až se narovnal nohama vzhůru, jako v řece se zrcadlící věž děkanského chrámu, a ty vytetované lodičky se obrátily dnem vzhůru. Viděl jsem písařovy podlité oči, jak mu do nich stekla krev, pak se najednou zlomil v pase a položil bosé nohy na prkno a zase obrátil ty lodičky stěžněm vzhůru a jeho lodičky byly schopny plout zase do Hámburku.

Děkuju, povídám.

A rozběhl jsem se po náplavce, na zádech mi v brašně štěrchaly penály a učení a běžel jsem k mostu, tam furverk tažený dvěma koni se namáhal do kopečku vytáhnout plný vůz písku, koně zabírali, z podkrov jim sršely jiskry, ale vůz plný mokrého písku byl tak těžký, že kočí marně stál před nimi a bičem jim hrozil a potom cukal opratěmi, koně znejistěli, zabírali už nikoliv současně, ale jeden po druhém, a to je ámen. A tak kočí šlehal koně po nohách, potom obráceným bičštěm tloukl je přes nosy, lidé se opírali o zábradlí a dívali se na to docela lhostejně. A já jsem zrudnul tou hanbou, protože kůň je pro mne svaté zvíře, zalily se mi oči krví a já jsem bral plné hrstě písku a házel jsem je po kočím, měl plné oči písku a hrozil mi bičem a já jsem házel a házel jako pomatený plné hrstě písku a kočí se za mnou rozeběhl a hrozil mi, že mne spráská bičem, ale já jsem už stál u zábradlí mostu a křičel jsem na něj.

Vy, vy surový člověče, vy za to umřete na nějakou ošklivou nemoc!

A utíkal jsem po mostě, tam na druhou stranu, v půli mostu jsem zůstal stát, opřel jsem se o zábradlí, oddychoval a počkal jsem, až se mi krev vrátila tam, kde byla dřív, až jsem se zklidnil. A vrátil jsem se nazpátek, tam, kde most přechází v Mosteckou ulici, zahrnul jsem dolů k Turecké věži a ke mlejnu a potom Fortnou, kolem soudu jsem odpoledním sluncem šel Kosterním náměstíčkem a vešel jsem do kostela.

V chrámu nikdo nebyl, bylo tady příjemně a chládek, chvíli jsem se rozhlížel a z celého vnitřku kostela jsem viděl jenom dvě pokladničky u klekátek. Zase se mi roztlouklo srdce. Abych se ztišil, klekl jsem si na klekátko pod sochu svatého Antoníčka a dělal jsem, že se modlím. A s hlavou sklopenou jsem šeptal:

Já chci mít na prsou vytetovanou lodičku, za dvě štamprlata, potřebuji peníze, já si na ně z kasičky vypůjčím, můj čestný slovo, já tam ty peníze zase vrátím.

Zvedl jsem oči a díval jsem se do očí svatého Antoníčka, který se na mne usmíval, držel bílou lilii a nic proti tomu neměl, jenom se usmíval. A já jsem zrudnul, rozhlížel se a pak jsem obrátil pokladničku a štěrchal jsem tak dlouho, až mi vypadla plná hrst mincí. Dal jsem je do kapsy, a zase jsem poklekl a hlavu dal do dlaní, abych se uklidnil. Slyšel jsem, jak v pavučinách na okně se třepal v průvanu uschlý list, kroky zaznívaly zvenku a vzdálený rachot vozů. Uvažoval jsem, zdali jsem si raději neměl vypůjčit peníze od pana děkana, ale věděl jsem, že by mi to rozmluvil, protože já jsem rozhoupával zvony, já jsem byl jako náhradník ministrant. Nakonec peníze do kasičky stejně vrátím, tak co? Zvedl jsem se a zvedl jsem prst a přísahal jsem.

Můj čestný slovo, já ty peníze vrátím. I s úrokama.

A couval jsem, svatý Antonín se usmíval pořád laskavě, a tak jsem vyběhl z kostela do slunce, které rozpouštělo zdi a střechy domečků tak, že jsem neviděl. A když jsem vyplavil slzy z očí, tak jsem se polekal. Proti mně kráčel tlustý strážník, sám velitel policie pan Fidrmuc, rovnou šel ke mně, zastavil se, jeho stín se položil na mne, srdce se mi zase roztlouklo tak, že jsem sklopil oči a viděl, jak černá mašle na mé námořnické bundě se otřásá v rytmu srdce, napřáhl jsem ruce a zkrížil je v zápěstí. Velitel policie stál těsně u mne, hledal cosi po kapsách, já jsem dobře věděl, že hledá ocelová pouta. Když je nenašel v kapsách tmavomodré uniformy, hledal je v kapsách kalhot. Teď je našel, spokojeně ale vytáhl cigártašku, dlouho vybíral

viržinko, pak je prohmatal, vytáhl slámku a s chutí si zapálil a prošel s tím metrákovým břichem kolem mne. A já jsem otevřel víčka, chvíli jsem se díval na ty svoje zkřížené ruce a pak mi otrnulo a rozeběhl jsem se nazpátek na most. Kabely s penály a učením mi štěrchala na zádech, a já jsem přidržel oběma palci řemeny tašky, a když jsem přeběhl most, mrskal jsem nohama po schodech, které vedly dolů, k řece. Tady, kde končil oblouk mostu, tady bylo vždycky ticho, sem nikdo sám od sebe nešel, a když, tak aby udělal malou nebo velkou potřebu. Tady jsem měl skrýš za viklavým kamenem, kde jsem měl inkoust a pero. Když ve škole jsem neměl napsaný úkol a pan řídící učitel se mě ptal, tak jsem řekl, že jsem si zapomenul sešit doma. A pan učitel mne poslal domů pro ten úkol, abych získal čas, koupil jsem si v papírnictví sešit a tady pod mostem, v suchu a tichu, jsem na kolenou napsal úkol. Tady jsem se teď posadil a přepočítal jsem, kolik mám peněz. Měl jsem ne na štamprlata dvě, ale na šest štamprat rumu...

V hostinci Pod Mostem bylo veselo.

Copak nám to sem přišlo za námořníčka? zvolal pan Lojza.

A já jsem před ním stál v námořnické bundě a kulaté námořní čepici s černou portou, která se vzadu dvojila jako křídla vlaštovky, nad čelem se skvěla zlatá kotva a pod ní zlatý nápis Hamburk, pan Lojza mi sundal čepici a dal si ji na hlavu a dělal opičky, písaři se smáli a já jsem se usmíval a byl jsem šťastný, pan Lojza chodil lokálem, salutoval a dělal takové ksichty, že jsem se smál zrovna tak jako ostatní hosté. Povídám si, až budu velký, tak budu taky takhle sedět Pod Mostem a budu považovat za velkou čest sedět s tak příjemnými pány od vody. Panu Lojzovi chyběly přední zuby a spodní ret dovedl tak šikovně přehrnout přes horní ret, že spodním pyskem si olizoval špičku nosu. A tak chodil v mé kulaté námořní čepici a písařský stůl pod oknem tleskal a hostinský roznášel čerstvá piva. Poručil jsem dva veliké rummy.

Pane Lojza, povídám, to máte vode mne.

Hoho, kde jsi na to vzal prachy?

Vypůjčil jsem si je. Od samotného Boha. Povídám.

Oho! Ty jsi s ním mluvil?

Ne, nebyl doma. Půjčil mi je jeden z jeho party. Svatý Antonín. Půjčil mi je, abyste mi vytetoval na prsa krásnou lodičku. Tu samou, jakou má na prsou písař, támhle pan Korecký.

Pan Lojza se zasmál a řekl, haha, když v tom mají prsty samotný nebesa, tak lodičku uděláme. A kdypak?

Hned teďky, proto jsem tady. Povídám.

Ale synku, já nemám s sebou jehlu.

Tak si pro ni skočte. Povídám.

Sakra, zvolal pan Lojza, ten ale umí házet jitrnicí po šunce. A vypil naráz skleničku rumu a dral se mezi koleny hostů od okna a ve dveřích dal rukou znamení, že si jde nejen pro jehlu, ale i tetovací barvu. A písaři si mne posadili mezi sebe, hostinský mi přinesl malinovou limonádu.

Tak váš pan děkan, kolik má kuchařek, dvě nebo tři? optal se mne písař pan Korecký.

Dvě, ale jsou obě docela mladičké. Povídám.

Mladičké? zvolali všichni písaři.

Mladičké. Povídám. Když má pan děkan dobrou náladu, pánové, tak si posadí jednu kuchařinku na židli, sehne se, podloží pod sedátko dlaň, zrovna tak, jako když nese pan hostinský táč plný piva, a najednou hup ho! zvedne krásnou kuchařinku až ke stropu, sukně kuchařinky mu cuchají vlasy a on ji nosí na židli kuchyní.

Oho! zvolali písaři, sukně mu cuchají vlasy!

Jako svatozář, povídám, náš pan děkan, pánové, má sílu jako švýcarský býk. Je ze šesti dětí, a jeho tatínek měl tak velikou sílu, že mu děti dávaly na stůl ořech, tatínek zvedl prst a lup ho! prstem louskal ořechy líp než louskáčkem! Ale pan děkan, když byl dítě a potom kluk, tak byl z těch šesti dětí tak slabej, že se nehodil pro práci v lese, a tak rodiče si řekli, co s ním? A dali ho študovat na faráře. K večeři mívali velikánskou mísu brambor, rodina seděla kolem stolu, lžice připravený, a najednou maminka cvakla lžící a všech osm lžící dlabalo o závod z té mísy tak rychle a dlouho, až nezbyl ani jediný brambor. Vykládal jsem vážně a sám jsem si na souhlas přikyvoval, písaři se chtěli smát, ale smích je přešel. A vrátil se pan Lojza, třásl ve dveřích

skleničkou a jehlou v otevřeném kufříčku, zrovna takovém, jaký nosí miškář pan Salvet. A já jsem nedočkavě přetáhl bundu přes hlavu, pan Lojza položil otevřený kufřík na stůl.

Teďky, jakou ale lodičku si přeješ? Bárku, koráb, brigu, parník? ptal se pan Lojza a pohybem ruky říkal, aby písaři dali svoje piva na dřevěné futro okna.

Vy umíte malovat všechny lodě? spráskl jsem dlaně.

Můžeš si vybrat, řekl pan Lojza a rukou ukázal a jeden písař si sundal na nahém těle kabátek od montérek a natočil ke mně záda docela plná všelijakých tetování, obrazy mořských panen, stočených lan, srdcí, začátečních písmen, plachetních lodí. Oči mi přecházely od krásných obrazů a přál jsem si vypůjčit si z kostelní pokladničky všechny peníze, všechny mince, protože jsem si přál mít vytetované všechno, co jsem na zádech a prsou písaře viděl. Za všechny prachy.

Tak si vyber, řekl pan Lojza.

Ukázal jsem na maličkou plachetní loď, pan Lojza vystlal na stůl noviny, položil mne na záda.

Nebude to bolet? zvedl jsem se.

Pan Lojza mne zatlačil nazpátek, díval jsem se na strop a on řekl, že to jen trochu píchne.

Tak říkal jsi, chlapče, lodičku?

Lodičku, zrovna takovou, jakou se plavil Ježíš se svými učedníky po jezeře Genezaretském, povídám, a díval jsem se vzhůru, slyšel jsem, jak židle se šoupají, jak písaři se nade mnou sklánějí, cítil jsem jejich dech, voněli ke mně, pan Lojza mi vpichoval jehlou namočenou do zelené barvy tečky, usínal jsem docela blažený. Písaři teple na mne dýchali, měl jsem ten samý pocit, jako bych ležel v jesličkách a nakláněli se nade mnou pastýři a volek a oslík, jako bych byl malý Ježíšek. A slyšel jsem hlasy.

Hele, ta lodička bude mít parádní kýl.

Lojzo, udělej jí pořádný plachty.

Co plachty, pořádný boky, ty jsou to hlavní.

Ta lodička musí mít hluboký járek, pořádný kormidlo...

A já jsem ležel na zádech, na stole v hospodě Pod Mostem, probouzel jsem se a chtěl jsem se zvednout, ale pan Lojza mne loktem něžně zatlačil nazpátek. A když jsem usnul, pan Lojza mne vzbudil a skládal svoje nádobí tetovací.

Tak, mladej, lodička už je hotová, už ti ji nikdo nevezme, nesmaže. A když, tak v Praze to dělá jeden doktor, ten, co herečkám vytahuje kůži a odstraňuje vrásky a pihy, ale čtvereční centimetr stojí šedesát korun...

Vykládal pan Lojza, a písaři se tomu smáli, řehtali se tak, až plavali v slzách, seděl jsem na stole, a když jsem se chtěl podívat na lodičku, pan Lojza mi hodil bundu a sám mi ji přetáhl přes hlavu a sám mi zapnul pruhovaný laclík. Pak mi pomohl se školní brašnou na záda, nasadil mi oválnou čepici a upravil mi kotvu a zlatý nápis Hamburk.

Pane hostinský, poručil jsem, ještě dva rumy, a platím. A usmíval jsem se na všechny písaře, ale oni se smáli nazpátek, ale ne tak jako dřív, tak nějak provinile, už se mi nedívali do očí. Zaplatil jsem, dal jsem zbytek mincí hostinskému, protože kdo má plachetní lodičku na prsou, tak musí být frajer.

To máte, pane hostinský, jako tuzér. Povídám a otočil jsem se ve veřejích, salutoval jsem a za velkého smíchu písařů jsem vyběhl do večera...

Na mostě jsem se ocitl v chumelenici uprostřed léta. Z hlubiny řeky vzlétaly statisíce jepic, vzlétaly do světa plynových luceren a padaly na dláždění, u sloupů se tvořily závěje jepic. Tepaly mi do tváře, a když jsem se sehnul a vložil ruku do hromady jepic, pohybovaly se jako vařící vody. Lidé se klouzali po jepicích, jako by padala omrzlice. A já jsem krácel, nikdo ještě neviděl a nevěděl, že na prsou mám vytetovanou lodičku, která bude se mnou odplouvat všude tam, kde budu já, když se budu koupat, když budu plavat na prsa, tak bude rozrážet její příď hladinu řeky, když mi bude smutno, roztrhnu košilkou jako Ježíš na obrazech, Ježíš rozhrnující košili, aby lidem ukázal svoje hořící srdce, obtočené trnovým věncem. A na mostě mi napadlo, že první, komu musím ukázat svoji lodičku, bude pan děkan. Od lucerny k plynové lucerně v

průvanu vřeten jepic jsem vešel velikými vraty na faru, na dvorku stála lucerna, podle zeleninové zahrádky jsem šel až k osvětleným oknům fary. Podle zdi se pnula po latích réva, ručkoval jsem vzhůru, a když jsem se podržel jednou rukou latě a druhou jsem odhrnul úponky a listy, uviděl jsem nejdřív stůl potažený zeleným plyšem, a tam stála láhev vermutu a sklenka upitá do půl. A pak jsem uviděl něco, co jsem vidět asi neměl. Pan děkan svazoval dvě smějící se kuchařky ubrusem nebo prostěradlem. Když je svázel, poklekl a čichal jim k břichu. Sklopil jsem oči, ale když jsem si dodal sílu, abych se podíval, uviděl jsem něco, co by jistě nadchlo i pískaře v hostinci Pod Mostem. Pan děkan držel v zubech ten ubrus, roztáhl ruce jako artista, a teď v zubech držel svázané kuchařky, které mrskaly černými střevíčky, vyčesanýma vlasama čáraly po stropě a pan děkan je nosil pokojem kolem dokola a já jsem měl radost, že pan děkan má takovou sílu, že unese prostěradlem svázané dvě kuchařky, jako Ježíš. A tak když obešel několikrát pokoj, zase se sklonil a postavil na zem ty svoje kuchařky. A svalil se do křesla a smál se, ženské si stahovaly sukně a pan děkan dopil víno a nalil si plný pohár. Opatrně jsem sestoupil po žebříku latí na zem, obešel jsem roh fary a zaťukal na dveře. Slyšel jsem kroky a otevřely se dveře a kuchařinka mne pozvala dál.

Co je? zeptal se pan děkan a držel sklenku v prstech.

Povídám, pane děkane, požehňte mi.

A co tak pozdě, a co ti mám požehnat?

Pane děkane, podívejte se!

A odepnul jsem lačlík modře pruhovaný jako mořské vlnky a rozhrnul jsem námořnickou bundu. Tak jsem stál, na hlavě modrou námořní obroučku, jako svatý Alois má kolem hlavy svatozář, a zářil jsem štěstím. Ale kuchařky se polekaly a strčily si obě ruce do úst. Jepice ťukaly na okenní tabulky a padaly dolů do zrajících květů floxů. Pan děkan vstal, pohládl mne po rameni a díval se mi do očí

Kdo ti to udělal?

Pan Lojza v hostinci Pod Mostem.

A co ti tam vytetoval?

Lodičku, takovou plachetku, kterou se plavíval pan Ježíš.

Pan děkan poručil a dvě kuchařinky, každá z jedné strany, přinesly z předsíně veliké zrcadlo, pan děkan jim pokynul, a kuchařské slečny poklekly, držely přede mnou zrcadlo a já jsem se do něj díval. Za mnou se nakláněl obličej pana děkana a já jsem viděl, že na prsou mám vytetovanou zelenou mořskou pannu, pannu se šupinatým ocasem, pannu s nahatým tělem, pannu, která se usmívala zrovna tak, jako když pan děkan zvedal v zubech kuchařinky svázané velikým ubrusem. Zatmělo se mi v očích leknutím a úžasem.

S tímhle už mi nemůžeš dělat ministranta. Co tomu říkáš? Čtvereční centimetr za šedesát korun, zabreptal jsem a oběma rukama jsem přitisknul zelenou mořskou pannu.

Kuchařinky vyprskly v smích, ale pan děkan udělal pohyb rukou, jako by je zatratil.

Jsem rád, hovořil zvolna pan děkan a chodil pomalu pokojem, jsem rád, že jsi zrovna ke mně přišel. Nebudeš to mít v životě jednoduchý.

A pohládl mne po zádech.